

Arrest

nr. 187 229 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN OOTEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: V. (...)

voornaam: F. (...)

geboortedatum: (...).1958
geboorteplaats: Onbepaald
nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

*wordt een inreisverbod voor
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 21.09.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Bilzen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd negatief afgesloten.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met iemand die legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes echtgenoot kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Rusland en moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot. Een repatriëring naar Rusland vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de

hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur". Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht geschonden acht.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

"III.1.1 Art. 74/11 §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

II 1.1.2 Dit artikel stelt aldus dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd indien er aan een eerdere beslissing tot verwijdering van het grondgebied geen gevolg werd gegeven, zoals in casu.

Verzoekster betwist niet dat zij aan een eerder bevel tot verlaten van het grondgebied geen gevolg heeft gegeven.

Dat haar bijgevolg een inreisverbod wordt gegeven volgt uit de wet zelf.

Dat dit inreisverbod automatisch het maximum van 3 jaar zou moeten betreffen, volgt evenwel nergens uit en maakt dan ook het voorwerp van betwisting uit.

De wet legt immers slechts een mogelijkheid op om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert echter geenszins dat daarbij ook meteen de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Integendeel, indien verweerster de maximumtermijn van 3 jaar oplegt, dient zij dit uitdrukkelijk te motiveren, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Dit blijkt uit zowel de parlementaire voorbereidingen van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, alsook uit de latere rechtspraak van de Raad van State.

Zo stellen de parlementaire voorbereidingen - waarin bovendien ook naar de Terugkeerrichtlijn wordt verwezen - uitdrukkelijk: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23)

Derhalve geldt dat op verweerster de verplichting rust om de duur van het inreisverbod vast te stellen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Bijgevolg is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (zie RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

Verzoekster meent dat in casu de motiveringsplicht werd geschonden en dat om die reden het inreisverbod dient vernietigd te worden. Meer bepaald is het problematisch dat verweerster niet concreet motiveert waarom zij in casu de maximumtermijn oplegt. Door de beperkte en onvoldoende motivering kan verzoekster onmogelijk achterhalen wat de reden is van het opleggen van een dergelijk lang/streng

inreisverbod in haar hoofde. Minstens blijkt uit de gestrengheid van de beslissing en de beperkte argumentatie dat er geen rekening werd gehouden met de concrete, feitelijke en juridische situatie van verzoekster.

Door deze beperkte en onvoldoende motivering schendt verweerster bovendien ook het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

III.1.3 In het hiernavolgende wordt besproken en aangetoond in welke zin de motivering van verweerster onvoldoende en gebrekkig is:

■ In de bestreden beslissing stelt verweerster ten eerste dat het opleggen van het inreisverbod volgt uit artikel 74/11 §1,2° van de Wet. Echter, de verwijzing naar dit artikel motiveert noch verklaart waarom de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Door louter naar dit artikel te verwijzen heeft verweerster alvast niet voldaan aan de op haar rustende motiveringsverplichting. Hierover kan geen betwisting bestaan.

■ Vervolgens tracht verweerster in de bestreden beslissing uiteen te zetten waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Hierbij haalt verweerster echter enkel aan dat de aanvraag tot gezinshereniging negatief werd afgesloten, en zet zij uiteen dat verzoekster ondanks haar huwelijksband met een in België legaal verblijvende man geen automatisch recht op verblijf geeft.

Dergelijke motivering van verweerster herhaalt dus enkel de motivering met betrekking tot het bevel tot verlaten van het grondgebied, maar motiveert op geen enkele wijze waarom ook een inreisverbod voor de maximumtermijn van 3 jaar zou dienen te worden opgelegd.

■ Daaropvolgend zet verweerster uiteen dat een inreisverbod van 3 jaar verzoekster niet verhindert om gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.

De theoretische mogelijkheid om een opschorting of opheffing van het inreisverbod inroepen als motivering is op z'n minst bizar te noemen en schept in casu alleen maar meer verwarring en onduidelijkheid. Verweerster stelt dus dat de maximumtermijn van 3 jaar verantwoord is, aangezien verzoekster volgens haar in aanmerking zal komen - de vraag stelt zich of dit wel zo is - om een opheffing of opschorting te bekomen. Verweerster stelt m.a.w. dat de maximumtermijn verantwoord is 'aangezien de soep toch nooit zo heet gegeten wordt als ze wordt opgediend'. Dus omdat verzoekster - zo stelt verweerster - wellicht via andere wegen toch sneller België terug zal binnengeraken is de maximale duur van het inreisverbod verantwoord...?

Deze argumentatie loopt compleet mank en mist alle zin voor redelijkheid. De speculatie op het (al dan niet op legale wijze) niet-naleven van het inreisverbod door verzoekster wordt door verweerster dus naar voren geschoven als de reden om de maximale duur van het inreisverbod op te leggen.

Dit gaat niet op. Dergelijke motivering is onduidelijk, ondeugdelijk en niet draagkrachtig. Zij is in strijd met de motiveringsplicht, alsook met het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

■ Tenslotte stelt verweerster in de laatste alinea van haar motivering dat "uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel" is.

Verweerster verwijst aldus naar haar voorgaande, eerstens irrelevante, tweedens ondeugdelijke en niet draagkrachtige, motivering om tenslotte te stellen dat ook de hardnekkigheid van verzoekster om in België te willen verblijven het inreisverbod van 3 jaar verantwoord. Verweerster stoelt haar beslissing dus op een combinatie van redenen. Aangezien de eerste en tweede 'reden' al niet draagkrachtig zijn, dient de beslissing te worden vernietigd.

Maar ook de enkele reden vervat in de beweerde 'hardnekkigheid van verzoekster' is ruim onvoldoende om de beslissing te schragen. Ze is disproportioneel en niet van die aard dat ze de beslissing in rechte en in feite verantwoordt. De beweerde hardnekkigheid van verzoekster kadert immers louter in het feit dat zij op het moment dat zij een eerste bevel tot verlaten van het grondgebied haar beroepsmogelijkheden voor Uw Raad nog aan het uitputten was.

Het uitputten van beroepsmogelijkheden is geen teken van 'hardnekkigheid' en kan al zeker geen argument zijn om een inreisverbod voor de maximale duur op te leggen. De beslissing tot het opleggen van een maximale duur van het inreisverbod stoelen op het feit dat verzoekster enkel haar beroepsmogelijkheden met oog op een legaal verblijf in België heeft uitgeput is in strijd met zowat alle door verweerster na te leven beginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel; evenals de motiveringsplicht. Uit een dergelijke argumentatie kan verzoekster bijgevolg enkel afleiden dat het uitputten van haar beroepsmogelijkheden - een recht waarover zij beschikt - wordt bestraft met een inreisverbod voor de maximale geldingsduur.

Dit is totaal absurd en in strijd met tal van beginselen die verweerster heeft te respecteren, zoals het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is een dergelijke motivering niet van die aard dat het voldoet aan de op verweerster rustende motiveringsplicht.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat met het begrip "afdoende motivering" bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste (R.v.St., 30 juni 1993, nr. 43.556). De artt. 2 en 3 W. 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De redengeving moet des te concreter en preciezer zijn wanneer de beslissing afwijkt van een voorstel of advies, ook al is dit niet bindend, dat op duidelijke en concrete elementen is gesteund. In een dergelijk geval mag de overheid zich niet beperken tot een niet gemotiveerd tegenspreken van het voorstel of advies, maar moet zij integendeel duidelijk maken waarom zij van oordeel is de argumenten waarop de voorstellende of advies verlenende instantie steunt niet te kunnen volgen (R.v.St., 24 november 2008, Soens, nr. 188.152).

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door W. 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (R.v.St., 9 januari 2006).

111.1.4 Uit niets van de naar voren gebrachte argumenten door verweerster blijkt aldus dat de maximumduur van het inreisverbod enigszins door verweerster verantwoord wordt.

Integendeel, de situatie van verzoekster is van die aard dat een zo beperkt mogelijk inreisverbod aan de orde was. Zij is hier gehuwd en heeft een echtgenoot en (schoon)familie in België. De kern van haar sociaal, familiaal en gezinsleven bevindt zich in België. Dat zij haar verblijfssituatie via de geijkte procedure dient in orde te brengen is een feit, maar verweerster maakt het verzoekster op onverantwoorde wijze en zonder daadwerkelijk rekening te houden met de situatie van verzoekster onmogelijk om op korte termijn haar recht op familiaal en gezinsleven (art. 8 EVRM) te beleven.

111.1.5 Er dient aldus te worden vastgesteld dat de aangehaalde motivering niet volstaat om de bestreden beslissing, meerbepaald de opgelegde maximumduur van 3 jaar inreisverbod, te dragen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

IV. REPLIEK OP NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

IV.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing weldegelijk de maximale termijn voor het inreisverbod afdoende motiveert. Zij verwijst hiervoor naar de beslissing zelf, dewelke zij volledigheidshalve herneemt.

Samengevat stelt zij dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoekster zich hardnekkig ophield in illegaal verblijf in België als motivering voor de termijn van drie jaar nu zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast stelt verweerster dat er in de beslissing werd ingegaan op haar gezinsleven en dat dit gezinsleven geen reden heeft gevormd om geen maximaal inreisverbod op te leggen.

IV.2 Verzoekende partij verwijst uitdrukkelijk naar hetgeen zij hierboven (onder punt 'III. Middelen ter ondersteuning van het beroep') reeds heeft uiteengezet, en wenst ter aanvulling nog als volgt te repliceren:

Verzoekster stelt vast dat verweerster in haar nota met opmerkingen - weliswaar impliciet - erkent dat de motivering ondeugdelijk is. Zij stelt immers:

"in de beslissing werd er ingegaan op haar gezinsleven en werd er gemotiveerd dat dit geen reden vormt om geen inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen". (p. 5, 4e al.)

Hieruit blijkt eens te meer dat verweerster de maximale termijn onterecht als 'standaard' beschouwd, en dat er volgens haar bijzondere omstandigheden moeten zijn opdat een beperktere termijn zou worden opgelegd.

Een dergelijke, als het ware 'negatieve', motivering strookt niet met de op verweerster rustende motiveringsplicht. Zij dient een dergelijk streng inreisverbod op 'positieve' wijze en dus uitdrukkelijk te motiveren.

De beslissing tot het opleggen van een maximaal inreisverbod op basis van de afwezigheid van bijzondere ('verzachtende') omstandigheden schendt de motiveringsplicht op flagrante wijze.

Daarnaast stelt verzoekster vast dat verweerster niet antwoordt op de andere aangehaalde punten in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

IV.3 Er dient aldus te worden vastgesteld dat de door verweerster aangehaalde motivering niet volstaat om de bestreden beslissing, meerbepaald de opgelegde maximumduur van 3 jaar inreisverbod, te dragen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordde het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat uit de wet niet blijkt dat automatisch een inreisverbod voor de duur van drie jaar moet worden opgelegd. Volgens haar diende het bestuur uitdrukkelijk te motiveren waarom er geopteerd werd voor een termijn van drie jaar. De motivering zou enkel betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten. Het inroepen van een theoretische mogelijkheid om een opschorting of opheffing van het inreisverbod aan te vragen, is volgens haar bizar. De verwijzing naar haar 'hardnekkigheid' zou evenmin voldoende zijn nu ze de beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog aan het uitputten was.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen werd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet daar verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Verzoekster bevestigt dit in haar verzoekschrift.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er in de beslissing wel degelijk motiveert omtrent de termijn van het inreisverbod; De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd negatief afgesloten.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met iemand die legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes echtgenoot kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Rusland en moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot. Een repatriëring naar Rusland vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is; indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepaling terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.(...)"

Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoekster zich hardnekkig ophield in illegaal verblijf in België als motivering voor de termijn van drie jaar nu zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 14 september 2015 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard onder een bijlage 15quater, heeft geen schorsende werking en verantwoordt niet dat zij geen gevolg gaf aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

In de beslissing werd er ingegaan op haar gezinsleven en werd er gemotiveerd dat dit geen reden vormt om geen inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen.

Gelet op voorgaande kan verzoekster niet voorhouden als zou haar specifieke toestand niet zijn afgetoetst vooraleer een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar. Zij toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden en die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Een lezing van de bestreden beslissing volstaat om de redenen te kennen op grond waarvan geopteerd werd voor een inreisverbod van drie jaar. De beslissing werd op afdoende wijze gemotiveerd.

Met haar betoog maakt zij geen schending aannemelijk van artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar werd betekend op 21 september 2015, niet heeft uitgevoerd. Er wordt opgemerkt dat zij hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting en dat zij bovendien door de gemeente werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat haar aanvraag gezinshereniging negatief werd afgesloten. Er wordt gewezen op de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen en dat er geen disproportionaliteit bestaat in het kader van artikel 8 EVRM voor wat betreft het gezinsleven, waarbij zij volledigheidshalve wordt gewezen op het feit dat zij zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de vreemdelingenwet om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van haar relatie en huwelijk. Met betrekking tot het privéleven stelt de verwerende partij dat zij geen onoverkomelijke hinderpalen aanvoert. Voorts blijkt dat de verzoekende partij zich hardnekkig nestelt in illegaal verblijf, en er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op het voorgaande houdt zij onterecht voor dat in casu niet wordt gemotiveerd waarom voor een termijn van drie jaar werd geopteerd en dat het onmogelijk zou zijn te achterhalen wat de reden is van het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending

van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Er moet blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu wordt aan de verzoekende partij op grond van voorgaande bepaling een inreisverbod opgelegd van drie jaar omdat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21 september 2015, niet heeft uitgevoerd. De termijn wordt vastgesteld op drie jaar omdat:

“Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd negatief afgesloten.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met iemand die legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes echtgenoot kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Rusland en moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot. Een repatriëring naar Rusland vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar concrete, feitelijke en juridische situatie. Zij verduidelijkt overigens niet met welke elementen naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij het bepalen van de duur van het

inreisverbod. Evenmin kan zij ernstig voorhouden dat de verwerende partij enkel zou hebben verwezen naar de negatief afgesloten aanvraag gezinshereniging en zou hebben opgemerkt dat een huwelijksband geen automatisch recht geeft op verblijf.

Waar zij verwijst naar haar huwelijk en het feit dat zij haar sociaal, familiaal en gezinsleven in België heeft, dient te worden opgemerkt dat met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden. De verwerende partij voerde een onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarvan uitdrukkelijk weerslag in de bestreden beslissing, en concludeert dat de bestreden beslissing niet in disproportionaliteit staat met dit privé- en gezinsleven. Bovendien verduidelijkt de verwerende partij daarbovenop dat de verzoekende partij de procedure van artikel 10 van de vreemdelingenwet kan aanwenden wil zij een verblijfsrecht verkrijgen op basis van haar huwelijk, waarbij wordt aangegeven dat zij desgevallend de opschorting of opheffing van voorliggend inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op een privé- en familiaal leven.

Het feit dat de verwerende partij in het kader van de motivering betreffende de duur wijst op de mogelijkheid om een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, komt de Raad geenszins onduidelijk voor. De verwerende partij doet niet anders dan bij wijze van aanvulling wijzen op het feit dat de verzoekende partij steeds over de mogelijkheid beschikt de opschorting of opheffing te vragen, geenszins kan hierin worden gelezen dat, zoals de verzoekende partij voorhoudt, zij speculeert "*op het (al dan niet op legale wijze) niet-naleven van het inreisverbod*" ter motivering van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij weerlegt overigens ook niet dat dit de enige motivering is in het kader van de duur van het inreisverbod, zoals blijkt uit het voorgaande.

Daarnaast weerlegt zij niet de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, en dat niet blijkt dat er sprake is van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Waar de verzoekende partij betwist dat de verwerende partij oordeelt dat er sprake is van hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven, nu zij haar beroepsmogelijkheden nog aan het uitputten zou geweest zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2015, kan zij niet worden gevolgd. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij inderdaad een beroep indiende tegen genoemd bevel. Echter verwierp de Raad dit beroep reeds op 24 maart 2016 bij arrest nr. 164 668. Er werd geen cassatieberoep ingediend. Dit is dus ruim voor de verwerende partij op 9 januari 2017 vaststelde dat de verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan dit eerder uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten en beslist haar een inreisverbod uit te reiken. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat het uitputten van haar beroepsmogelijkheden wordt bestraft met een inreisverbod. Deze voormelde hardnekkigheid vormt een bijkomend motief ter staving van de duur van het inreisverbod.

Voorts blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij de maximale termijn van drie jaar voor de duur van het inreisverbod als standaard beschouwt en slechts overgaat tot een kortere termijn als er sprake is van specifieke 'verzachtende' omstandigheden. Evenmin toont de verzoekende partij haar belang bij deze grief aan, nu de verwerende partij vaststelde dat er in casu, na onderzoek van de concrete elementen van het dossier, geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan - of anders gezegd, anders dan - drie jaar en de verzoekende partij dit met haar betoog niet weerlegt.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Tenslotte verduidelijkt zij niet op welke punten van het verzoekschrift de verwerende partij in haar nota niet zou antwoorden, daargelaten het feit dat niets de verwerende partij ertoe verplicht op elk element te antwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikelen 74/11, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De

verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke gewekte rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn ingelost. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN